Ingekorte versie van de inleiding bij de opening van tentoonstelling ***BINNENLAND*** *door Ank*

(…….)

Wat hebben we gemeen:
We brengen aan, we kijken, we schrapen, we graven tot we een diepere laag tegen komen waarmee we verder kunnen. Ik noem dat hier het hart van de dingen.
Soms is dat een in zichzelf gesloten vorm; een beeld, dat ondanks dat je er niet direct taal voor vindt, bestaansrecht heeft. Een vorm of beeld dat er ís omdat je het eerder voelt dan ziet. Ineens is het daar: je hebt het opgegraven uit je verbeelding, maar eigenlijk was het er al.
Immers, terwijl je kijkt, ervaart, beelden opslaat uit de fysieke wereld om je heen, het landschap en de natuur en er emoties aan koppelt, ontstaat de wens het opnieuw vast te leggen met je eigen, specifieke, zich steeds verder ontwikkelende ambachtelijkheid. Met blote handen of machines, met slijptol of pen, met vuur of verf.
Je zou bij ons ook over een sterke liefde voor het materiaal kunnen spreken. Voor mij is dat meestal eenvoudig staal, voor Huib kan dat verf, een potlood, de wereld die hij schept in zijn renderings of de poëzie waarin hij schrijft, zijn.

In ons beider werk; of het nu een beeld of een gedicht van Huib is, is de zintuiglijke waarneming belangrijk. Een werk of gedicht moet opnieuw gevóeld kunnen worden. Een groot compliment van Maarten Koreman *(Galerie Ecker)* ervoer ik, toen hij bij het zien van onze uitnodiging, zei:"Dit werk heeft een ziel !"

(……)

In poëzie kunnen beelden die opgeroepen worden zo sterk en krachtig zijn, dat ze het verhalende ontstijgen en je raken in daar waar je verbeelding woont: in je ziel.
We hopen dat we je daar kunnen raken.
Luister goed naar Huib en lees daarna op je gemak al de gedichten van zijn nieuwe bundel "Binnenland" .

Laat je raken, want vrij naar Kafka : 'Poëzie is een bijl voor de bevroren zee in ons '**
(……)

Als laatste :We zijn deze expositie begonnen als een avontuur waarvan de uitkomst niet vast stond. We kozen voor het experiment, omdat we nu eenmaal zo werken, ieder op een eigen manier.
Ik kan u nu zeggen: we zijn erg trots!

*** oorspronkelijk was deze uitspraak van Kafka : 'Een boek: een bijl voor de bevroren zee in ons'*